

PŘEŽITÍ

#02/14

rozhovory, eseje a výzvy

Rejstřík

- 3 Proč civilizace?
- 6 Rozhovor s Laylou AbdelRahim o domestikaci, jazyku a empatii
- 9 Produkovat nebo neprodukovat
- 16 O Tedovi Kaczynskim
- 21 Odvaha
- 24 Proč naděje?

PŘEŽITÍ č. 02/14

Vydali Puntíčkovaní chrobáci, duben 2014.

Proč civilizace?

Cítíme, že je třeba položit několik základních otázek, jako například kde jsme teď, jak jsme se dostali do tohoto bodu, kam směřujeme, a možná nejdůležitější, odkud jsme přišli. Nemělo by to být pokládáno za nevyvratitelné důkazy, odpovědi, nebo recepty pro osvobození; ale místo toho jako věci pro uvážení, zatímco bojujeme proti domestikaci, nebo pokusu o vytvoření jiného světa. Věříme, že anarchie je hlavní osvobozující zkušeností a naším přirozeným stavem. Před, a mimo civilizací(i) (a její zahrnujících vlivy), lidé byli a jsou, vzhledem k nedostatku lepších pojmů, anarchističtí. Během většiny naší historie jsme žili v malých skupinkách, které umožňovaly rozhodování tváří v tvář bez zprostředkování vládou, zastupování nebo dokonce morality takové abstraktní věci jako je kultura.

Komunikovali jsme, vnímali jsme a žili jsme bezprostřední, instinktivní a přímou cestou. Věděli jsme, co máme jíst, co nás dokázalo uzdravit a jak přežít. Byli jsme součástí světa kolem nás. Nebylo tu žádné umělé oddělení mezi jednotlivcem, skupinou a veškerým životem. Nicméně před delším časem lidské historie, ne až tak dávno (někteří říkají před 10 000 až 12 000 lety), kvůli důvodům, o nichž můžeme jen spekulovat (a nikdy vědět přesně nebudeme), se začal objevovat skluz v několika seskupeních lidí. Tito lidé přestali více věřit Zemi jako "dárci života", a začali vytvářet rozdíl mezi sebou a Zemí. Tato separace je základem civilizace. Není to skutečně fyzické, přestože má civilizace několik velmi fyzických vyjádření; ale je to spíše orientace, přístup, vzor. Je založena na kontrole a nadvládě nad Zemí a jejími obyvateli.

Domestikace je hlavním mechanismem kontroly, který má civilizace. Je to kontrola, krocení, výchova a modifikace života pro lidský užitek (obvykle tím u moci, nebo tím, který ji chce dosáhnout). Proces domestikace přesunul lidi z nomádského způsobu života k sedavější a usedlejší existenci, která vytváří místa moci (bere si mnohem odlišnější dynamiku než to dočasnější a organické teritoriální území) později nazývané majetek. Domestikace vytváří totalitní vztah s rostlinami a zvířaty a eventuálně s jinými lidmi. Tento pohled vidí jiný život, včetně jiných lidí, jako oddělený od domestikátora. A je racionalizací ovládnutí žen, dětí, a pro otroctví. Domestikace je kolonizující síla na nezdolném životě, která nás přivedla k patologické moderní zkušenosti konečné kontroly veškerého života, včetně genetických struktur. Důležitým krokem v civilizačním procesu je posun k agrární společnosti. Zemědělství vytváří domestikovanou krajinu, skluz od konceptu "Země poskytne" k "co vyprodukuje ze Země". Domestikátor začíná pracovat proti přírodě a jejímu cyklu, a ničit ty, který ještě stále žijí s ní a chápou ji. Zde můžeme vidět začátky patriarchy. Vidíme zde nejen hromadění půdy, ale i její ovoce. Tato představa vlastnění krajiny a přebytku vytváří nikdy předtím nevyzkoušenou dynamiku moci, včetně institucionalizovaných hierarchií a organizovaných vojenských konfliktů. Pustili jsme se trvale neudržitelnou a katastrofální cestou.

Během následujících tisíců let dělá tato choroba pokroky, se svou kolonizační a imperialistickou mentalitou nakonec konzumující většinu planety s pomocí, samozřejmě, náboženských propagandistů, kteří se snaží ujistit "masy" a "divochy", že to je dobré a správné. K užtku kolonizátorů jsou lidé postaveni proti jiným lidem. Když nepostačují slova kolonizátora, nikdy není daleko meč s jeho genocidním účinkem. Dokud se více upevňují třídní rozdíly, stávají se jen ti, co mají, a ti co nemají. Ti co berou a ti co dávají. Panovníci a ovládaní. Stavějí se zdi. Zde nám říkají, že to takto bylo vždy; ale většina lidí nějak ví, že to není správné, a vždy byli ti, kteří proti tomu bojovali.

Válka proti ženám, válka proti chudým, válka proti domorodcům a přírodním lidem, a válka proti divočině a divokosti jsou všechny propojeny. V očích civilizace jsou všichni viděni jako komodity – věci k požadování, získávání a manipulování kvůli moci a kontrole. Všichni jsou viděni jako zdroje; a když již nejsou k užtku pro mocenskou strukturu, jsou odhozeni na skládky společnosti. Ideologie patriarchy je ideologií kontroly nad sebeurčením a udržitelností, ideologií příčiny nad instinktem a anarchií, a ideologií pořádku nad svobodou a divokostí. Patriarcha je uvalením smrti, místo oslavy života. Toto jsou motivace patriarchy a civilizace a po tisíce let tvarovaly lidskou zkušenost na každém stupni, od institucionálního až po osobní, zatímco sežrali život.

Proces civilizace se postupem času stával propracovanějšími a efektivnějšími. Kapitalismus se stal jeho způsobem provozu, a měrkou rozsahu nadvlády a velikost všeho co je ještě třeba ovládnout. Planeta byla zmapována a krajiny byly ohraničeny. Národní stát se vlastně stal navrženým sociálním seskupením, a vyjasnil hodnoty a cíle pro obrovské počty lidí, samozřejmě pro benefit těch, co to kontrolovali. Propaganda státem, a nyní méně mocnější církve, začala vyměňovat trochu z hrubé síly za povrchní shovívavost a koncepty jako občanství a demokracie. Když se přibližovalo svítání modernity, věci začaly být skutečně nemocné.

Během rozvoje civilizace, hrála technologie vždy rozšiřující roli. Ve skutečnosti, rozvoj civilizace byl vždy přímo propojen a určovaný rozvojem komplexnějšími, efektivnějšími a inovativnějšími technologiemi. Je složité říct, zda civilizace podporuje technologii nebo vice-versa. Technologii, tak jako civilizaci, je lepší vidět jako proces nebo komplexní systém, raději než fyzickou formu. V podstatě zahrnuje dělbů práce, těžbu zdrojů a vykořisťování mocí (těch, kteří vlastní technologii). Propojení a následek technologie je vždy odcizená, zprostředkovaná a těžká realita.

Ne, technologie není neutrální. Hodnoty a cíle těch, kteří produkují a kontrolují technologii, jsou v ní vždy zakotveny. Na rozdíl od jednoduchých nástrojů, technologie je napojena na větší proces, který je nakažlivý a je poháněn dopředu vlastním spádem. Tento technologický systém se vždy rozvíjí, a vždy musí vynalézat nové způsoby, aby se podpořil, naplnil, udržel a prodal.

Důležitá část moderní techno-kapitalistické struktury je industrialismus; mechanizovaný systém produkce založený na centralizované moci a vykořisťování lidí a přírody. Industrialismus nemůže existovat bez genocidy, ekocidy a imperialismu. Na jeho udržení je akceptováno donucení, vystěhování z vlastní půdy, nucená práce, kulturní devastace, asimilace, ekologická devastace a globální obchod a dívá se na to jako na nutnost. Standardizace života kvůli industrialismu ten život zhmotňuje a přetváří, vidí veškerý život jako potenciální zdroj. Technologie a industrialismus otevřely dveře k úplné domestikaci života – konečný stupeň civilizace – věk neoživota.

Takže teď jsme v postmoderní, neoliberální, biotechnologické, cyberrealite s apokalyptickou budoucností a novým světovým řádem. Může to být ještě horší? Nebo bylo to vždy tak zlé? Jsme skoro úplně domestikovaní, kromě těch pár chvil (Riot, plazení se tmou kvůli zničení mašinérie nebo infrastruktury civilizace, spojení s jinými druhy, koupání se nazí v horském potoce, jedení divokých jídel, milování se, ...přidej svou vlastní oblíbenou činnost), když zachytíme náznak toho, jaké by to bylo, být znovu divoký. Jejich "globální vesnice" je spíše jako globální zábavní park

nebo globální zoo, a není to otázka bojkotování, protože jsme v ní všichni, a ona je stejně v nás všech.

Nemůžeme jednoduše uniknout z našich vlastních klecí, ale musíme roztržít toto podělané místo, hodovat na těch správcích zoo a těch, kteří z toho profitují, spojit se s našimi instinkty a znovu se stát divokými! Civilizaci nemůžeme reformovat, ozelenit ji nebo udělat ji více férovou. Je prohnílá do základů. Nepotřebujeme více ideologie, morálky, fundamentalismu nebo lepší organizace, aby nás zachránila. Musíme se zachránit sami. Musíme žít podle našich vlastních tužeb. Musíme se spojit se sebou samými, s těmi, na kterých nám záleží a se zbytkem života. Musíme se osvobodit a zničit tuto realitu. Potřebujeme Akci. Jednoduše řečeno, civilizace vede válku se životem. My bojujeme za své životy, a proto vyhlášíme válku civilizaci!

Rozhovor s Laylou AbdelRahim o domestikaci, jazyku a empatii

Děti se rodí divoké a dokonce, i když se dostanou do kontaktu s umrtvujícím procesem domestikace, celkově budou mít mnohem větší naladění svých smyslů než dospělí. Do jaké míry si myslíte, že děti mohou být průvodci pro rodiče? I když se děti rodí do tohoto zvráceného kontextu, nemají své skutečné znalosti stále perverzní. To je důvod, proč je skutečně důležité pre-kulturní stádium. Toto stádium je čas pro vizuální naladění, vidět svět jaký je. Je to lingvistická pedagogika, která na sebe klade a skutečně klade nátlak na děti, že to co vidí, není platné, že je to jazyk, který definuje to, co vidí. Takže, když se děti adaptují na úlohu lingvistických bytostí, odcizují se tomu, co vidí. Začínají vidět prostřednictvím jazyka.

Jazyk je schizofrenie. Je zde slavný experiment v psycholingvistice, kde byli různým lidem z různých jazykových skupin ukázány různé odstíny jedné barvy, aby se zjistilo, zda je rozdíl v poznání mezi skupinami, které měly pro barvu jen jedno slovo a mezi těmi skupinami, které měly různá slova pro různé odstíny. V ruštině,

například, mají jiný výraz pro světle modrou a modrou barvu. Zatímco v angličtině mají jen jedno slovo, modrá, odlišují ji podle toho, jestli je světlá nebo tmavá. Takže experimentem zjistili, že ti, kteří mluvili anglicky a mají jen základní pojmy pro barvy, viděli různé odstíny stejné barvy jako stejné (tj. označili světle modrou a tmavě modrou jako modrou). Zatímco ti s různými slovy pro různé odstíny, vždy označili barvy jednotlivě.

Co to znamená pro nás? Říká nám to, že poznání je formováno jazykem. Jak to ovlivňuje děti? No, je to domestikování jich zavedením slova jako zkušenosti. To nám říká, že kdybychom se naladili na jejich otázky bez připravených odpovědí, mohli bychom být ohromeni. Při domestikaci bude dítě vždy nesnášet rodiče, poněvadž je nuceno vzdát se vlastního, divokého účelu a významu. Avšak to není přirozený stav; je to civilizovaný. Ve stavu divokosti vztah rodič a dítě je o tolik mnoho příjemnější, mnohem více naplňující, tak i mnohem uvolněnější.

Psychologové, antropologové a další „pozorovatelé“ přírodních lidí a zvířat ukazují tento konflikt v civilizovaných vztazích mezi rodiči a dětmi jako něco přirozeného a nevyhnutelného, avšak nikdo to skutečně nemůže vysvětlit a to, co zůstává zřejmé, je to, že v civilizovaných podmínkách dětství, rodičovství, dospělost – je, že život je obecně obtížný, zatímco v divočině, přesto, že to nabízí mnohem širší škálu zkušeností, existuje základní stálost pro volný čas a vřelost.

Mohla byste říct něco k významu řešení otázek jako domestikace, civilizace, jazyk, kultura, symbolická témata, která jsou obecně přehlížena a dívá se na ně jako na abstraktní filozofické pojmy s žádoucí aplikací do každodenního života? Celý předpoklad domestikace je založen na zdrojích, což znamená spotřebě. Čím více budete chtít konzumovat, tím více budete muset vymyslet. Takže musíte vymyslet čas k nakrmení netrpělivosti. Pokud odnesete jídlo, lidé budou mít hlad. Chcete-li jídlo, budete muset za to něco udělat. Takže životy hladovějících lidí jsou konzumovány spolu s jejich sny a účely. Co je účelem domestikovaného člověka? – Konzumovat a být konzumován. V divočině nevíme, co je účelem pro lidská a nelidská zvířata. Ti, kteří věří v boha, bůh stvořil účel. Ti, kteří věří v duchy, jsou to duchové, kteří vytvářejí účel. Ti, kteří nevěří v nic, je to náhoda, ale je to tak. Pouze při domestikaci nastane situace, kdy říkáte „vše je zde pro mě, jak se mi to líbí.“ A jaká neuvěřitelná tragédie z toho plyne, když svoboda a účel jsou vězněný a zabíjený.

Domestikace změní vše, co chcete v životě v komoditu. Jak často jste slyšeli říkat rodiče „Investoval/a jsem tolik do mých dětí?“ Co to znamená? Může to znamenat jednu věc a ta nastane pouze při domestikaci: že děti jsou vaše zboží, investice.

Divoké děti nejsou vaše, takže nemůže do nich investovat, aby vám přinesly dividendy; můžete jim dát prostředky k životu v tomto světě.

Vzdělávání dětí v systému domestikace z nich dělá postižené, sterilní. Nejsou jim dány nástroje k životu, jsou jim dány nástroje, aby se staly něčím jídlem! Vzdělání rozmělnuje děti a působí jim brutální utrpení. Jsme tak odcizeni od našeho vlastního utrpení od vlastních smyslů pomocí jazyka a různých aspektů domestikace. Například, jak často slyšíte lékaře, přátel, rodinu říkat matkám, že svým dětem dělají službu, když je v noci opouštějí a nechávají osamocené v postýlkách? Říkají, matky dávají svým dětem dovednosti, aby byly nezávislé. Ne! Odcizili jste dítě vaší ochraně, vaší lásce. Odcizili jste se svému instinktu reagovat na pláč dítěte a poskytovat mu komfort a ochranu. A to se stává pouze při domestikaci, jelikož v jakémkoliv jiném kontextu matky, bude komunita reagovat. Dokonce i v říší domestikace můžete někdy vidět tuto přirozenou odpověď. Máme kočku, která nikdy neměla kořata, ovšem bude se starat o kořata, která nejsou její. Kočka nemá nedostatek empatie, říká kořatům, „Dávám vám dovednosti, abyste byla soběstačná.“ Je to zvrácený smysl. Neděláte dítě nezávislým a připraveným k soběstačnosti; odcizujete ho jeho bolesti, a když se stane dítě dospělým, nebude znát nic jiného. A jak bude dítě v dospělosti reagovat na pláč někoho jiného, když jeho první lekcí v životě bylo, že nikdo nepřišel, když samo plakalo ve tmě?

Pokud anarcho-primitivismus poskytuje kritiku represivních prvků, kterými jsme traumatizováni/é, jakou roli hraje empatie při odstraňování trauma, v léčení. Stejně jako všechno v civilizovaném kontextu, empatie je subjektem tohoto zvráceného poznání. Vše je „udržitelné“ v dnešní době. Ale jediným měřítkem udržitelnosti je naše zaopatření/úsudek? To je civilizovaný význam, je to chamtivost, která nám říká, že jediným důvod pro změnu je to, že je něco pro „nás“ nebezpečné. Takže pokud je to nebezpečné pro 100 tisíc druhů, je to v pořádku, ale pokud to není udržitelné pro nás, pak to není v pořádku.

Pokud cítíte, co cítí ostatní, jste si vědomi bolesti druhých. Takže empatie musí být součástí léčení. Když mluvím o empatii, nemyslím tím, že člověk cítí úlevu poté, co slovně bědoval nad někým, dokonce možná plakal, ale poté pokračoval v jednání jako by se nic nestalo. Viděla jsem, že bohatí lidé milují politování. Nechybějí na africkém filmovém festivalu. Jsou v první linii u filmů o AIDS v Africe nebo umírajících dětech a ach, jak pláčou! V průběhu filmu skutečně soucítí. Měli byste vidět od slz zmáčené ubrousky, které poté naplňují koše! Ale poté jdou ven a diskutují o tom, co viděli na maškarní večeři, „Ach, jak cítíme s těmito dětmi!“. A cítí se opravdu dobře. Mají pocit zvýšeného duchovna. V důsledku toho možná budou

dávat po cestě k jejich přepychovému autu 20 dolarů na účet pro bezdomovce. Ale nikdy by se nevzdali auta či životního stylu, který jim umožňuje vykonávat tento voyeurismus z bolesti druhých, a aniž by dělali něco pro vymýcení kořene; jelikož skutečné pokání znamená vzdát se svých privilegií, která v první řadě mohla být získána na úkor druhých. Takže, privilegium vidět film o umírajících dětech v Africe, může být pouze na úkor těchto dětských životů, kteří jsou konzumovány voyeurismy.

Empatie přináší odpovědnost. Kolik jste toho schopni dělat a vytrpět v zájmu zmírnění utrpení druhých? Pakliže 100 000 druhů bude zničených kvůli vaší touze, stojí vaše touha za to? Pokud bude trpět jedna osoba kvůli vašemu přání, neměli byste se ptát? Možná je udržitelné zabít všechny vaše sousedy, udělá to větší prostor. Takže to budete dělat, neboť je to udržitelné, nebo to dělat nebudete, protože je to bude bolet? A termín soused by měl přesahovat lidi. Mí sousedé jsou skunkové, mí sousedé jsou mývalové, mí sousedé jsou myši, ptáci a kočky. Jak budete žít se sousedy a s mnohými dalšími, které nevidíte? Co máme dělat, abychom neublížovali těmto sousedům?

Nakonec kritika anarcho-primitivistů přichází, jelikož je jedinou upřímnou kritikou, která skutečně jde celou cestou až na konec logiky. Kam se poděla logika stroje? Odcizení, podvrácení znalostí, domestikace – co máme pro to udělat? Samozřejmě pro anarcho-primitivisty nemůže existovat pouze jedna odpověď na otázku: „Co máme udělat?“ Avšak můžeme se začít ptát, jak opravdu můžeme soucítit s našimi sousedy, červy, ptáky, oblohou.

Poznámka: Rozhovor je přeloženo z In the Land of the Living (www.inthelandoftheliving.org).

Layla AbdelRahim je komparativní antropoložka a interdisciplinární autorka, která využívá řady různých výzkumných metod a oborů pro pochopení civilizace, divočiny a našeho místa ve světě. Práce AbdelRahim o civilizaci a divočině přispěly k oblasti literárních a kulturních studií, filozofii, sociologii, anarcho-primitivistické myšlenky, epistemologii a kritice civilizace a vzdělávání. AbdelRahim přepisuje kolaps rozmanitosti biologických systémů a environmentální degradaci na monokulturní civilizační ontologii, která vysvětluje existenci z hlediska antropocentrických utilitárních funkcí.

Produkovat nebo neprodukovat

Třída modernita a identifikace

Třída je sociální vztah. Rozebrat ji do základů je o ekonomice. Je to o producentovi, distributorovi či vlastníkovi prostředků a ovoci produkce. Nezáleží na tom, v jaké kategorii je jakákoliv osoba, je to o ztotožnění se. Kdo se s čím ztotožnil? Nebo ještě lépe, co se s vámi ztotožňuje? Každý z nás může být postaven do libovolného počtu

sociálně-ekonomických kategorií. Ale to není otázkou. Je vaše práce vaše identitou?
Je vaší ekonomickou nikou?

Pojďme udělat krok zpět. Co je to ekonomika? Můj slovník ji definuje jako: „vědu produkce, distribuce a spotřeby zboží a služeb.“ To je v pořádku. Ekonomiky existují. V každé společnosti, kde je nerovný přístup k životním potřebám, kde jsou lidé závislí na sobě (a co je důležitější na institucích) je ekonomika. Cíl revolucionářů a reformistů je téměř vždy o reorganizaci ekonomiky. Bohatství musí být redistribuováno. Kapitalisté, komunisté, socialisté, syndikalistické všechno to, je o ekonomice. Proč? Neboť byla produkce naturalizována, věda může vždy rozlišit ekonomiku a práce je jen nutné zlo. Vrací se to do stavu, kdy zanikl Eden, kde byl Adam potrestán obděláváním půdy za neuposlechnutí boha. Je to protestantská etika a varování před hříchem „prázdné ruce“. Práce se stává základem pro lidstvo. Je to vlastní poselství ekonomiky. Práce „je hlavní základní podmínkou veškeré lidské existence, a to do takové míry, že v jistém smyslu musíme říci, že práce tvoří člověka samotného.“ Není to Adam Smith či bůh, který to řekl (alespoň ne pro tentokrát), řekl to Frederick Engels. Ale něco je zde velmi špatně. Co ti Ostatní za zdmi Edenu? Co divoši, které zemědělci a dobyvatelé viděli jen jako líné nepracující.

Jsou ekonomiky univerzální? Podívejme se na naši definici. Jádrem ekonomiky je

produkce. Takže pokud produkce není univerzální, pak nemůže být ekonomika. Máme štěstí, že to tak není. Divoch je Ostatní mimo zdi Edenu, stěny Babylonu a zahrad: kočovný sběrač a lovec nic neprodukoval. Lovec neprodukuje divoká zvířata. Sběrač neprodukuje divoké rostliny. Oni jednoduše loví a sbírají. Jejich existencí je dávat a brát, avšak je to ekologie, ne ekonomika. Každý jedinec ze společnosti sběračů a lovců je schopen dostat to, co potřebuje na vlastní pěst. To, že nedělají je otázkou společné pomoci a sociální soudržnosti, nikoliv síly. Pokud se jim nelíbí jejich situace, změní ji. Oni jsou toho schopni a podporují, aby se tak dělalo. Jejich forma výměny je anti-ekonomická: generalizovaná reciprocita. To znamená jednoduše to, že nikomu nic nikdy nedávají. Neexistují žádné záznamy, žádné tabulátory, žádné daně a neběží systém měření či jmění. Podělte se s ostatními a oni se podílejí na oplátku. Tyto společnosti jsou ve své podstatě anti-produkční, anti-boháčské, anti-mocenské, anti-ekonomické. Jsou jednoduše k jádru rovnostářské: organická, původní anarchie.

Ovšem to neříká, jak jsme se stali ekonomickými lidmi. Jak se práce stala identitou. Učiní to pohled na původ civilizace. Civilizace je založena na produkci. První instance produkce je přebytek produkce. Nomádští sběrači a lovci dostali, co potřebovali, když to potřebovali. Jedli zvířata, hmyz a rostliny. Když se početní sběrači a lovci usadili, stále lovili zvířata a sbírali rostliny, avšak ne k jídlu. Alespoň ne k okamžitému jídlu.

V Mezopotámii, kolébce naší globální civilizace, mohla být sklízena obrovská pole divokých zrn. Obilí, na rozdíl od masa a většiny divokých rostlin, může být uskladněno bez intenzivní techniky. Ale obilí je sklízeno sezónně. Jak se populace rozšiřovala, lidé se stávali závislí na obilí, spíše než na „tom, co“ je volně dostupné. Vezměte si distribuci. Sýpky patřily elitě či rodinným starším, kteří měli na starosti přidělování a distribuci k lidem, kteří naplnili svůj úděl. Závislost znamená kompromis: to je ústředním prvkem domestikace. Zrna musí být skladována. Majitele sýpek skladují a rozdělují zrna výměnou za zvýšení sociálního statusu. Sociální status znamená donucovací moc. Tak vznikl stát.

V jiných oblastech, jako je ta, která je nyní severozápadním pobřežím Spojených států až Kanady, byly sklady plněné sušenými rybami, spíše než obilím. Tak bylo založeno království a intenzivní šefování. Poddaní vyvstávající z moci, byli ti, kteří plnili sklady. To by mělo znít povědomě. Expanze obchodní sítě byly formovány a domestikací rostlin a zvířat poté následovala expanze populace. Potřeba více obilí přeměnila sběrače k zemědělcům. Zemědělci potřebovali více půdy a tak byly do chodu uvedeny války. Vojáci byli odvedeni. Otroci byli zajati. Nomádští sběrači a

lovci byli vytlačeni a zabíjeni.

Lidé vše dělali ne proto, že to řekli šéfové a králové, avšak proto, že jejich bohové vytvořili úděl. Kněz je důležitý pro vznik států jako šéfu a králů. V některých bodech byli na stejné pozici, někdy ne. Ale dost od sebe. Ekonomika, politika a náboženství byly vždy stejný systém. V současné době zaujímá místo náboženství věda. Vědecky to snadno může být pravda. Bůh potrestal potomky Adama a Evy k práci na zemi. Obojí je jen otázkou víry.

Ale víra přichází snadno, i když jde z ruky, která ji živí. Tak dlouho, jak budeme závislí na ekonomice, budeme dělat kompromis mezi tím, co nám říkají rostliny a zvířata, co nám říkají naše těla. Nikdo nechce pracovat, ale to je jen, jak to je. Takže vidíme v tunelu vizi civilizace. Ekonomika potřebuje reformovat či zrevolucionovat. Ovoce produkce potřebuje redistribuovat.

Vezměte si třídní boj. Třída je jednou z mnoha aktivit, jíž nabízí civilizace. Často se říká, že dějiny civilizace jsou dějinami třídního boje. Nicméně argumentoval bych jinak. Vztah mezi rolníkem a králem a mezi šéfem a prostým občanem nemůže být snižen na jednu sadu kategorií. Když to uděláme, budeme ignorovat rozdíly, jež doprovázejí různé aspekty civilizace. Zjednodušeně je to příjemné a snadné, ale pokud se snažíme pochopit, jak civilizace vznikla, tak, abychom ji mohli zničit, musíme pochopit jemné a významné rozdíly. Co by mohlo být důležitější, než jaká moc ji vytváří, udržuje a utvrzuje? Toto se nedělá kvůli znehodnocení jistého odporu, jež využívá „podtřídu“ proti elitě, je to od toho vzdáleno. Avšak tvrzení, že třídy či třídní vědomí jsou univerzální, ignoruje důležité podrobnosti. Třída je o kapitalismu. Je o globalizovaném systému založeném na absolutním zprostředkování a specializaci. To vyplynulo z feudálních vztahů prostřednictvím komerčního kapitalismu do průmyslového kapitalismu a nyní modernosti. Proletáři, buržoazie, rolníci, drobná buržoazie, tito všichni jsou sociální třídou, našim vztahem k výrobě a distribuci. Zejména v kapitalistické společnosti, je to vším. To vše může být více zřejmé, než v případě velkých období industrializace. Pracujete v továrně, vlastníte ji či prodáváte to, co zní, všešlo. Toto byl rozkvet třídního uvědomění, poněvadž o tom nebyl pochyb. Proletáři byly ze stejných podmínek a ve většině případů věděli, že to je místo, kde budou vždy. Trávili své dny a noci v továrnách, zatímco „high společnost“ buržoazie byla vždy dost blízko, aby cítila, ale neochutnala.

Pokud jste uvěřili bohu či andělům, práce byla vaší esencí. Je vám vaše práce ukradena, musíte být nejhorší ze všech zločinců. Dělníci spustili stroj a bylo to v jejich dosahu, aby to mohli převzít. Mohli se zbavit šéfa a přidat nového a pracovní radu. Když jste věřili, že bylo třeba produkce, bylo to revoluční. A dokonce víc, neboť

to bylo výhradně možné. Někteří lidé to zkusili. Někteří z nich byli úspěšní. Mnoho z nich nebylo. Většina revolucí byla obviněna z nedostatku ideálů těch, kteří je vytvářeli. Ale v žádném případě se odpor proletariátu nesnažil ukončit vztahy nadvlády.

Důvod je jednoduchý: byli na špatné adrese. Kapitalismus je forma nadvlády, ne její zdroj. Produkce a industrialismus jsou součástí civilizace, dědictví je mnohem starší a více zakořeněné než kapitalismus.

Nicméně otázka je skutečně o identitě. Třídní boj přijal svůj osud jako produkce, ovšem snaží se, aby se dostal co nejvíce ze špatné situace. Je to víra co vyžaduje civilizace. Je to osud, co nebudu akceptovat. Je to osud země, co nebudu akceptovat. Nevyhnutelný závěr třídního boje je omezen, jelikož je zakořeněn v ekonomice. Třída je sociální vztah, avšak je vázána na kapitalistickou ekonomiku. Proletáři jsou identifikováni jako lidé, kteří prodávají svou práci. Proletářská revoluce je o zpětném přijetí své práce. Ale já nekupuji mýty o bohu či andělech. Práce a produkce nejsou univerzální a civilizace je problém. Co se musíme naučit je, že vztah mezi našimi vlastními třídními vztahy a těch dřívějších civilizací není o tom, kdo prodává pracovní sílu, kdo ji nakupuje, ale o existenci samotné produkce. O tom, jak jsme došli k přesvědčení, že trávíme naše životy budováním moci, jejíž namíření proti nám je oprávněné. O tom, jakým kompromisem se naše životy jako svobodných bytostí staly dělníky a vojáky, kompromisu, jímž jsme byli ochotni toto přijmout.

Jedná se o materiální podmínky civilizace a jejich zdůvodnění, neboť to je tím, jak pochopíme civilizaci. Takže můžeme pochopit, jaké jsou náklady domestikace, pro nás a pro zemi. Takže je můžeme zničit jednou pro vždy.

Toto je to, co se anarcho-primitivistická kritika civilizace snaží udělat. Je o pochopení civilizace, jak je vytvářena a udržována. Kapitalismus je pozdní fáze civilizace a třídního boje, jako odporu proti tomuto usnesení, je vše nesmírně důležité, jak naše chápání civilizace a tak jak zaútočit.

Je zde bohaté dědictví odporu proti kapitalismu. Je to další část historie odporu proti moci, jež sahá až do jejích počátků. Nicméně měli bychom mít na mysli, abychom nebrali jakoukoliv fázi jako jedinou fázi. Anti-kapitalistické přístupy jsou jen anti-kapitalistické. Nejsou anti-civilizační. To se týká určitého druhu ekonomiky, nikoliv ekonomiky, produkce či průmyslu samotného. Chápání kapitalismu je užitečné jen tam, kam sahají jeho historické a ekologické kořeny.

Ale kapitalismus měl být hlavním terčem odporu minulého století. Očividně není

jednoduché se pohnout z dosahu třídního boje. Globální kapitalismus byl dobře zakořeněn v letech 1500 n.l. a pokračoval přes technologickou, průmyslovou a zelenou revoluci posledních 500 let. S růstem technologií se rozšířil po celém světě do bodu, kde je nyní pouze jedna globální civilizace. Avšak kapitalismus není stále ještě univerzální. Pokud vidíme svět jako jeviště pro třídní boje, ignorujeme mnoho front odporu, jež jsou výslovně odolávající se civilizaci. Toto je něco, co zastánci třídního boje zpravidla ignorují, ale v některých případech to jen jeden ze dvou hlavních problémů. Dalším problémem je popírání modernity.

Modernita je tvář pozdního kapitalismu. Je to tvář, která se primárně šířila posledních 50 let prostřednictvím technologické expanze, která vytvořila globální ekonomiku, jak ji dnes známe. Je to identifikace hyper-technologie a hyper-specializace.

Příznejme si to; kapitalisté vědí, co dělají. V období první světové války a po druhé světové válce, nebezpečí revoluce proletariátu nebyla pravděpodobně nikdy tak silně cítit. Obě války byly bojem částečně prolomením tohoto revolučního ducha. Ale zde to neskončilo. V poválečných obdobích kapitalisté věděli, že jakýkoliv druh zásadní restrukturalizace by musel pracovat proti úrovni třídního vědomí. Schopnost rozbití organizace bylo centrální. Naše globální ekonomika vytváří smysl nejen z ekonomického hlediska, ale i ze sociálního. Konkrétní realita třídní soudržnosti byla otřesena. Nejdůležitější je, že s globální produkcí, by se proletářská revoluce nemohla uživit a zásobovat pro sebe. Toto je jedna z hlavních příčin „selhání“ socialistických revolucí v Rusku, Číně, Nikaragui a Kubě, abychom jmenovali jen několik.

Struktury modernity jsou anti-třídního vědomí. V průmyslových zemích je většina pracovní síly orientována na služby. Lidé by mohli snadno převzít jakýkoliv počet obchodů a Wal-Martů, ale kam by nás to dostalo? Periferie a jádro moderního kapitalismu jsou rozesety po celém světě. Revoluce by musela být globální, ale bude to vypadat jakkoliv jinak na konci? Bude to jakkoliv více žádoucí?

Avšak pokud jde o průmyslové země, problém vede dokonce hlouběji. Duch modernity je velmi individualistický. I když to samo o sobě ničí vše, znamená to být člověkem, to je to, proti čemu jsme. Je to jako loterie kapitalismu: věříme, že to je možnost pro každého z nás k rychlému bohatství. Jen pozor na číslo jedna. Budeme více než šťastní, že zbohatneme nebo zemřeme trapně. Post-moderní étos, který definuje naši realitu, nám říká, že nemáme žádné kořeny. Živí náš pasivní nihilismus, který nám připomíná, že jsme v prdeli, ale není nic, co můžeme dělat. Bůh a andělé tak pravili, nyní nám to připomínají filmy, hudba a trhy. Pravdou je, že v

tomto kontextu, má proletářská identita malý význam. Třídy stále existují, ale ne v žádném revolučním kontextu. Jedna studie za druhou ukazuje, že většina Američanů je považována za střední třídu. Soudíme podle toho, co vlastníme, spíše než toho, co dlužíme na kreditních kartách. Půjčit si a představovat si peníze k nakrmení identity, kompromis, jímž jsme ochotni prodat svou duši. Naše realita sahá hlouběji, než může odpovědět proletářská identita. Anti-civilizační kritika ukazuje na mnohem rozsáhlejší původní zdroj našeho stavu. Nepřijímá mýty nezbytné produkce či práce, ale dívá se na způsob života, kde by tyto věci nejen chyběly, ale kde by byly záměrně vytlačeny.

Je to jako kanál něčeho, co lze cítit, jako modernita automatizace života. Jako slzy ze zbývajících ekosystémů. Jako produkce, která chová zcela syntetický život. Jako život, který ztrácí smysl. Jako Země, která je zabíjena.

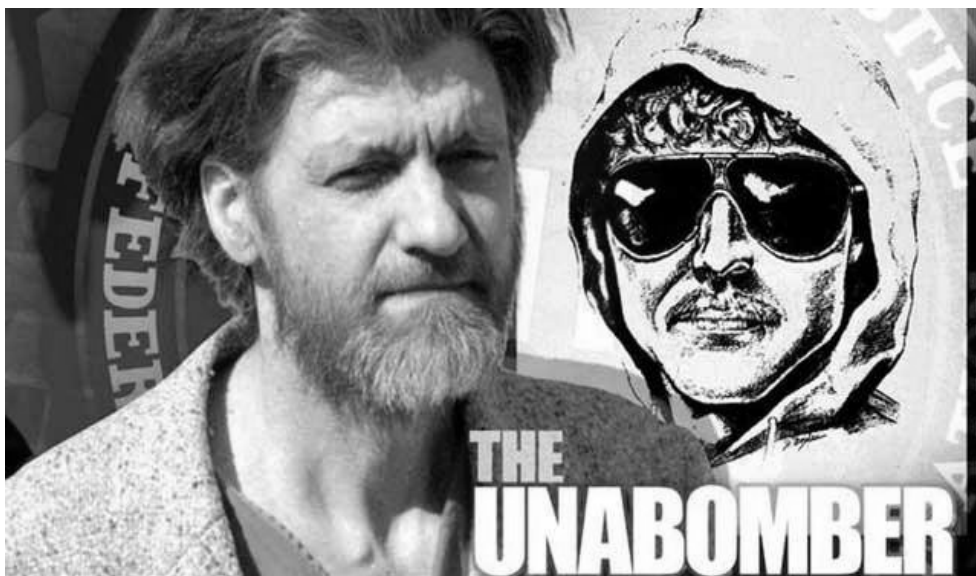
Jsem zastáncem prvotní války. Avšak to není anti-civilizační forma třídního boje. Není to nástroj pro organizaci, ale termín pro vztek. Druh vzteku, který je cítit na každém kroku procesu domestikace. Druh vzteku, který nelze vyjádřit slovy. Vztek původu samotného tlumený produkcí a nátlakem. Druh vzteku, že nebude kompromisu. Ten druh vzteku, který může zničit civilizaci.

Je to otázka identity. Jste producent, distributor, vlastník nebo lidská bytost? Nejdůležitější je, chcete reorganizovat civilizaci a její ekonomiku, nebo se nespokojíte s ničím menším, než je jejich úplné zničení?

Poznámka: Esej napsal anarcho-primitivistický filozof, teoretik a autor Kevin Tucker.

Tuckerovo hlavní přínos anarcho-primitivismu byl rozšířen antropologickým pochopením, zaměřením se na důležitost spirituality a domestikace, hluboké kritiky revoluce a aktu rewildingu. Společným tématem Tuckerova spisů jsou důsledky domestikace a sedentismu mezi nomádky sběrači a lovci. Nejdůležitějším argumentem je, že lidská přirozenost byla formována evolucí v souladu s přírodou, kterou Tucker nazývá "prvotní anarchie", jíž ilustruje život nomádky sběrači a lovci. Zaměřujíc se na změny, které přinesla na různých úrovních domestikace, je možné vidět dopady domestikace a nakonec civilizace. Tucker píše obšírně o dopadech a pravděpodobnosti revoluce. Závěrem je, že revoluce bude vždy politické povahy, a tak nemá žádný význam pro odstranění civilizace nebo nápomoci k jejímu zhroutilí. Namísto toho, na co se má zaměřit, je to, co Tucker nazývá "Prvotní válka": představu založenou na rewildingu a podlomení domestikace spíše než naději na osvobození skrze historické události.

Mezi Tuckerova díla patří kniha *For Wildness and Anarchy* nebo publikace *Species Traitor*.

O Tedovi Kaczynskim

Ted Kaczynski, který se podle americké justice skrýval pod přezdívkou Unabomber, připravil sérii bombových útoků proti představitelům technologického systému a napsal celosvětově známý Manifest, vytrvale odmítal během svého soudního procesu jakékoli rozhovory a prohlášení pro tisk. První rozhovor, podle něhož novinář z amerického časopisu Earth First Journal napsal jeho příběh, poskytl v létě 1999.

Celý příběh začíná trochu jako pohádka.

Kde bylo tam bylo, v dávných dobách byl na světě kontinent pokrytý krásnou divočinou, kde vysoké a krásné stromy lemovaly horské hřebeny a čisté řeky tekly z hor přes prerie až do oceánů. Na obloze se vznášel orel a pozoroval bobry budující malé přehrady na potocích a mnoho dalších pestrých stvoření. Na tom kontinentu bydleli i lidé, kteří žili jako součást divoké přírody a pomocí kamenů, kostí a dřeva uspokojovali své každodenní potřeby. A pak přišli objevitelé, dobyvatelé, misionáři, vojáci, obchodníci a přistěhovalci s jejich technologiemi, zbraněmi a vládou. Divoký život, který existoval tisíce let, začal umírat a na kontinentu se šířila cizí nemoc nepochopitelně nazývaná pokrok.

Stačilo 500 let a prastaré stromy zmizely, chemikálie otrávilí řeky, orel se ocitl na

pokraji vyhynutí a práci bobrů nahradila armáda inženýrů projektujících obrovské přehrady. A co se stalo s lidmi? Většina se stala ekonomicky a psychicky závislá na technologickém světě postaveném na konkurenci a touze po zisku. Mnozí z nich, kteří stále pociťují spojení a lásku k divočině a divokosti v jejich nitru, nyní žijí namačkáni ve městech, chudí a utlačovaní, neschopní najít jasný cíl jejich hněvu, poněvadž systém, který je uvěznil, se projevuje mnoha způsoby. Všude kolem, následkem lidské chamtivosti a malé úcty k životu, divoká příroda a stvoření Matky Země trpí a vymírají.

A tady někde začíná příběh Theodora Kaczynského.

Theodore Kaczynski si vypěstoval negativní postoj k technologicko-industriálnímu systému již ve svých mladých letech. Bylo to kolem roku 1962, během jeho studia na Harvardské univerzitě, když pocítil zklamání ze systému.

Zpočátku se cítil se svým pocitem osamocení.

“V šedesátých letech vzniklo několik kritik technologie, ale nebyli mi známí žádní lidé, kteří by odmítali technologický systém jako celek. V roce 1971 nebo 1972, krátce poté, co jsem se přestěhoval do hor v Montaně, se mi dostala do rukou kniha Jacquese Ellu “Technologická Společnost”. Bylo to mistrovské dílo. Byl jsem nadšen, když jsem ji četl. Pomyslel jsem si: “tenhle chlápek říká přesně to, co jsem chtěl říct sám již dlouhou dobu.”

“Proč jste se Vy sám stal odpůrcem technologie?”, zeptal jsem se Teda Kaczynského. Jeho bezprostřední odpověď byla: “Protože redukuje lidi na součástky ve stroji a bere jim jejich autonomii a svobodu”. Z dalšího rozhovoru jsem však pochopil, že v tom bylo něco víc. Zatímco o technologii mluvil s hněvem, jeho hlas se změnil na velmi laskavý a něžný v okamžiku, kdy se vyprávění dostalo k jeho životu v divokých horách Montany.

“Pravdou je, že ve skutečnosti nejsem politicky orientovaný. Raději bych žil v lesích. Kdyby nikdo nezačal budovat dálnici přes lesy, v nichž jsem žil, kácet stromy a létat s helikoptérou nad mou hlavou, pořád bych žil v horách a nechal zbytek světa ať se stará sám o sebe. Zapojil jsem se do politického boje, protože jsem byl k tomu donucen. Ve skutečnosti mě to velmi nelákalo. “

Kaczynski se přestěhoval do dřevěného obydlí v blízkosti Lincolnu v roce 1971. Prvních deset let se soustředil na získávání dovedností, které by mu umožnily žít autonomně v divočině. Vysvětlil mi, že touha žít v přírodě, tak jako primitivní lidé, v něm vznikla už v dětství.

“Důvodem k odmítnutí technologického systému pro mě byly knihy o přírodních lidech a primitivních způsobech života, které jsem četl v mládí. Po čase mi už čtení nestačilo, chtěl jsem tak skutečně žít.”

Poté, co opustil svou práci učitele matematiky na Univerzitě Berkley, 29-letý Kaczynski začal intenzivně studovat divoce rostoucí rostliny, způsob jak hledat potravu v divočině, používat primitivní nástroje, rozpoznávat stopy zvířat – podle vlastních slov si připadal jako malý školáček.

“Před mnoha lety jsem četl knihy jako například Život divokých zvířat od E.T. Setona, ale pak jak jsem už jistý čas žil v lesích, získal jsem nechuť k podobným vědeckým pracím o divočině. V určitém smyslu mi čtení toho, co profesionální biologové napsali o divočině, znesvěcovali můj vlastní pohled a osobní prožívání. “

Kaczynski hovořil o svém životě v malé dřevěné chatce bez elektřiny a tekoucí vody. Jeho způsob života a vzhled jeho obydlí zkoušeli během procesu využití obhájci jako důkaz na zpochybnění jeho duševního zdraví. Tuto strategii obhajoby Kaczynski přirozeně odmítal. Povíдали jsme o jeho každodenním životě a činnostech, kterým se věnoval. S hrdostí říkal:

“Mám značné zkušenosti s poznáváním a hledáním jedlých rostlin, byla to jedna z aktivit, které jsem věnoval nejvíce svého času – procházet se po lesích a hledat věci vhodné k jídlu. Místa jako hory v Montaně způsobují, ale určité problémy. Na rozdíl od Východních lesů je zde málo škrobových rostlin. Dají se zde najít jedlé kořínky, ale obecně jsou velmi malé. Mnoho dobrých rostlin k jídlu roste v nižších polohách, které jsou přeměněny na zemědělské půdy a ranče. Rančeři přitom samozřejmě nevidí rádi když jim překopáváš jejich louky, proto jsem byl nucen kupovat některé škrobovitě potraviny jako mouku, rýži, kukuřici a kuchyňský olej “.

Kaczynski říkal, že vždy měl dost práce, nudu neznal a život ho úplně uspokojoval.

“Když jsem žil v lesích nedělal jsem si žádné starosti s budoucností, nebál jsem se smrti ani ničeho co přijde, žil jsem hlavně pro přítomnost. Když jsou všechny věci dobré, řeknete si “nevadí, pokud zemřu příští týden, hlavní je, že nyní je vše jak má být “. Myslím, že to byl Jane Austen, kdo napsal v jedné ze svých novel, že štěstí je něco, co vždy očekáváte v budoucnu, ne něco, co máte právě teď. Není to tak docela pravda. Možná je to pravda, když žijete v civilizaci, ale když se dostanete mimo systém a přizpůsobíte se jinému způsobu života, štěstí se většinou stane něčím co máte právě teď. “

Kaczynski se přiznal, že provedl několik přímých akcí a sabotáží

(“monkeywrenching”) v sedmdesátých letech, ale čas, kdy se rozhodl věnovat mnohem více energie boji proti systému, přišel o pár let později. Podnět k tomuto rozhodnutí popsal takto:

“Místo, které jsem měl nejrady se nacházelo asi dva dny chůze od mého obydlí. Byla to náhorní plošina s krásnými vodopády. V létě 1983, když se kolem mého obydlí potulovalo mnoho lidí, jsem se rozhodl, že potřebuji trochu klidu. Vypravil jsem se tedy na toto krásné místo a když jsem tam přišel, našel jsem rozestavěnou cestu, která procházela přímo středem této plošiny. Umíte si asi představit, co to se mnou udělalo. Tento okamžik byl na počátku mého rozhodnutí věnovat méně času získávání přírodních dovedností a pracovat více proti systému. Něco jako pomsta. Nebylo to poprvé, kdy jsem dělal sabotáže, ale od této chvíle se to stalo pro mě jednou z hlavních věcí. Pociťil jsem potřebu studovat knihy zabývající se společenskými otázkami, speciální technologií. Mým cílem bylo pochopit jak se mění společnost a z toho důvodu jsem se začal zabývat i antropologií, historií, trochu sociologií a psychologií. “

Kaczynski skoro dospěl k závěru, že reformistické strategie, které se snaží napravovat chyby systému nestačí a nezískal ani víru v to, že masová změna ve vědomí lidí jednoho dne přinese odstranění technologického systému.

“Nemyslím, že je to pravděpodobné, částečně i kvůli lidské vlastnosti, kterou je vyhledávat cestu co nejmenšího odporu. Lidé mají tendenci vyhledávat nejpohodlnější a nejsnadněji způsoby života, ale vzdát se svého auta, televize, elektřiny není pro mnohé lidi lehkou a pohodlnou cestou. Když se na to teď dívám, nevidím žádný kontrolovaný nebo naplánovaný způsob, kterým by se dal odstranit industriální systém. Systém bude možné odstranit až po tom, co se zhroutí a přestane fungovat. Následky toho mohou být podobné následkem Ruské revoluce. To samozřejmě přináší velkou dilema pro všechny radikáli, kteří vycházejí z principu nenásilí. Když se systém začne hroutit, je velmi pravděpodobné, že vypukne násilí a to vyvolává otázku, nevím jestli to nazvat morální otázkou, ale podstata je v tom, že když systém zkolabuje je pravděpodobné, že při tom přijde o život mnoho lidí. Když systém zkolabuje, nebude k dispozici palivo pro farmářské stroje, nebudou žádné pesticidy a umělá hnojiva, na nichž je moderní zemědělství závislé. Když nebude dost jídla pro všechny, co se stane pak? To jsou otázky, na které si mnoho radikálů neumí odpovědět.“

Ted Kaczynski se mě zeptal, jako ekologického radikála, co si myslím o tomto problému. Řekl jsem, že neznám odpověď. Odpověděl mi, že ani on, opřel se o své ruce a pozorně mě sledoval. Vzpomněl jsem si přitom na příběh, který jsem zažil

jako student v Ohio. Měli jsme tehdy profesora, který nás učil antropologii, historii a politickou filozofii, jmenoval se Dr. Resnick. Na jednom semináři nám položil následující otázku:

“Představte si skupinu vědců, kteří jednájí na setkání s představiteli vlády o zavedení nového vynálezu. Vědci vysvětlují, jak velké výhody přinese vynález, jak zvýší efektivitu a produktivitu společnosti a ulehčí život lidem. Odvrácenou stranou je, že pokud bude tento vynález uveden do praxe, zabije ročně přibližně 40 000 nevinných lidí. Měly by politici přijmout a podpořit tento nový vynález? Třída se po krátké debatě shodla na tom, že za takových okolností musí být povinností politiků bezpodmínečně odmítnout nový vynález. Tehdy profesor řekl: “Takový vynález už máme – jmenuje se automobil.”

Ted Kaczynski pak vyprávěl o tom, jak techno-industriální systém způsobuje mnohým nevinným lidem utrpení a kolik obětí na životech musí lidstvo přinést, aby mohl fungovat. Každý vidí, že systém, do kterého jsme se narodili, je v podstatě násilný, bezohledný a destruktivní. Ale co s tím můžeme udělat?

“Velkým problémem je, že lidé jsou přesvědčeni o nemožnosti uskutečnit revoluci, přičemž revoluci nelze uskutečnit proto, že lidé v ni nevěří. Myslím, že eko-anarchistické hnutí se zabývá důležitými věcmi, ale mám pocit, že by to mohlo dělat mnohem lépe. Skuteční revolucionáři by měly být odděleny od reformistů. Další velmi důležitou věcí je podle mého názoru přiblížit co největšímu počtu lidí divokou přírodu, pomoci jim překonat strach, který v nich vzbuzuje divočina a naučit je jak v ní lze žít, šťastně a svobodně. účinnější než snažit se přesvědčovat většinu společnosti o tom, že máme pravdu, je co nejvíce zvyšovat napětí ve společnosti až do bodu, kdy se systém začne rozpadat. Vytvořit situaci, kdy lidé budou natolik nespokojení, že začnou rebelovat. Otázkou ale zůstává, jakým způsobem zvyšovat toto napětí? Já sám neznám přesnou odpověď. “

Kaczynski chtěl mluvit o všech aspektech techno-industriálního systému a do detailu rozvést proč je třeba usilovat o jeho odstranění. Tomuto tématu jsme věnovali mnoho času z našeho rozhovoru. Diskutovali jsme o přímých akcích a omezenosti politických ideologií. Ale nejzajímavější části naší diskuse se točily kolem našich pohledů na divočinu, na nepostradatelnost divokého života a divoké přírody.

Zajímal jsem se i o to, jak snáší život ve vězení, bez svobody, bez spojení s divočinou, bez všeho co bylo v jeho životě důležité. Zeptal jsem se jestli se nebojí, že vězení zlomí jeho ducha.

Odpověděl: “Ne toho se nebojím, ale trápí mě, že bych si mohl zvyknout na toto

prostředí, přizpůsobit se takovému životu a přestat odporovat. Bojím se, že tak jak budou ubíhat roky můžu zapomenout, ztratit vzpomínky na hory a lesy a spolu s nimi ztratit spojení s celou divokou přírodou. Ale strach z toho, že zlomí mého ducha nemám. “

Nakonec Ted Kaczynski ještě poslal odkaz všem lidem, kteří se ztotožňují s jeho kritikou technologického systému a touží ukončit to, co Edward Abbey nazval “Vězeňský tábor industriální civilizace ničící Zemi”: “Nikdy neztrácejte naději, vytrvejte, stůjte pevně za tím čemu věříte a nikdy se nevzdávejte. Je mnoho příkladů z minulosti, kdy se běh dějin nečekaně změnil, proto byste se nikdy neměli vzdát naděje.”

Poznámka: Přeloženo z Green Anarchist str. 57-58. Přeložil a upravil mr-, zkráceně.

Tento rozhovor může být volně šířen dále, ale prosím uveďte jeho původ: Green Anarchist, BCM 1715, London, WC1N 3XX, UK

Odvaha

“Zoufalství je surovinou pro drastické změny. Pouze ti, kteří mohou opustit vše, v co kdy věřili, mohou doufat v únik.” – William S. Burroughs

Dozvěděl jsem se o e-bombách od jednoho z mých studentů – Caseye Maddoxe, vynikajícího spisovatele – z vězení. Napsal mimořádný román o někom, kdo je unesen a podroben dvanácti krokům obnovovacího programu pro závislost na západní civilizaci...

Název knihy je The Day Philosophy Died (Den smrti filozofie), a k čemu se dostaneme za chvíli, titul se vztahuje na E-bomby.

E-bomby jsou, podle mých závěrů, jedny z mála užitečných vynálezů vojenskoprůmyslového komplexu. Jsou trochu opakem neutronových bomb, které, pokud si vzpomínáte, zabíjejí živé bytosti, ale nechávají neživoucí struktury, jako města relativně neporušené: kvintesenci civilizace. E-bomby, na druhé straně, jsou výbušná zařízení, která neublíží živým bytostem, ale zničí všechnu elektroniku. Casey jim říká “stroje času”, poněvadž pokud je použijete jednorázově, vrátí vás o sto padesát let zpět.

V jedné části románu se únosci chystají použít malé letadlo k svržení E-bomby na Bay Areu. Budou mít na palubě bombu v rakvi. Hlavní postava se ptá: “Kdo zemřel?”

“Filozofie,” někdo říká. “když filozofie zemře,” tato osoba pokračuje, “akce začíná”.

Když se chystají shodit E-bombu, hlavní postava si stále myslí: “Je něco v nepořádku s naším plánem.” Ta myšlenka ho neustále otravuje, když vykonávají své odpočítávání k oslavě. Pět, čtyři, tři, dva, jedna. A hlavní postavě to dojde, ale je příliš pozdě. E-bomba vybuchne. Jejich letadlo padá.

Jeden z únosců se drží za hrudník a odpadne. Má kardiostimulátor. Dokonce i nenásilné akce mohou zabít lidi. V tomto okamžiku, jakákoliv akce, včetně nečinnosti, má smrtící důsledky.

Pokud jste civilizovaní, vaše ruce jsou více či méně trvale obarvené tmavě rudou krví nesčetných lidských a nelidských bytostí.

Dlouho předtím, než dokončil knihu, Casey mi ukázal, kde poprvé četl o E-bombách. Bylo to ze všech možných míst v Popular Mechanics. Pokud zkontrolujete vydání z knihovny ze září 2001 – které má dokonce i rudimentární instrukce pro to, jak to zkonstruovat – ujistěte se, že používáte čtenářský průkaz někoho jiného. Nejlépe někoho, kdo se vám nelíbí.

Tento článek byl titulován, “Během mrknutí oka mohou elektromagnetické bomby dostat civilizaci zpět o 200 let. A teroristé je sestrojí za 400 dolarů.”

A to je špatná věc? Autor Jim Wilson začíná tímto: “Následující Pearl Harbor nebude samotným zjevením spalující záblesku jaderného světla nebo žalostným nářkem umírajících na Ebolu nebo její geneticky modifikované dvojče. Uslyšíte ostré prasknutí v dálce. V době, kdy jste omylem identifikovali tento zvuk, jako nevině zahřmění, se civilizovaný svět stal paralyzován.”

Zatím je to dobré. A pokračuje, “Zářivky a televizní přijímače se rozsvítí děsivě jasně, přesto, že jsou vypnuty. Vůně ozonu smíšená s doutnajícím platem bude prosakovat ze zásuvky, když se elektrické vodiče jiskří a telefonní linky se roztavují. Váš Palm Pilot a MP3 přehrávač bude teplý na dotek, jejich baterie přetížená. Váš počítač, a každá část údajů v něm, bude topinkou.”

Vím, vím, že to zní příliš dobře, aby to byla pravda. Ale je to ještě lepší. Wilson píše, “A pak zjistíte, že svět zní taky jinak. Hudba na pozadí civilizace bude rej spalovacího motoru, který se zastavil. Zachráníte pár dieselů, ale motory se nikdy znovu nenastartují. Vy však zůstanete bez úhony, poněvadž zjistíte, že jste vyrazili zpět do doby před 200 lety, kdy elektřina znamenala zalomení blesku na noční obloze. To není hypotetický scénář Y2K. Je to realistický odhad škod Pentagonem, o nichž se domnívá, že by mohly být způsobeny novou generací E-bomb.”

Když jsem zmínil tohle vše na mých přednáškách, lidé často přerušovali mou útechu. Jádrem idey E-bomby je něčím, co se nazývá proudový kompresní generátor (Flux Compression Generator – FCG), což článek v Popular Mechanics popisuje jako “neuvěřitelně jednoduchá zbraň. Sestává se z trubice naplněné výbušninou, která je uložena do o něco větší měděné cívky, jak naznačuje obrázek níže. [Tento článek má i diagram!] V okamžiku před odpálením chemické výbuštiny se cívka nabije soustavou kondenzátorů a vytvoří se magnetické pole. Výbušná náplň exploduje odzadu dopředu. Když se trubice trhá a dere, dotýká se cívky, čímž se vytváří pohyblivé krátké spojení...

Postupující krátké spojení způsobuje stlačení magnetického pole a snižuje indukční odpor statoru (cívky), vysvětluje C. Kopp. “V důsledku toho FCG vytvoří stoupající elektrický pulz, který se odpoutá ještě před konečným zánikem zařízení. Zveřejněné výsledky hovoří o časech v řádu desítek setin mikrosekund a špičkovém proudu v řádu desítek milionů ampérů.” Ve srovnání s vzniklým impulzem i takový blesk připomíná bliknutí žárovky.”

Stejně dobře jak to všechno může znít (ach, promiňte, zapomněl jsem, že technologický pokrok je dobrý; civilizace je dobrá; destrukce planety je dobrá; počítače a televizory a telefony a automobily a zářivky jsou dobré a rozhodně důležitější než život a obyvatelná planeta, důležitější než lososi, mečouni, medvědi grizzly a tygři, což znamená, že dopady E-bomb jsou tak hrozné, že nikdo, kromě americké armády a její statečných a slavných spojenců, by nikdy nemohli mít schopnost jejich spuštění, a měly by být spuštěny jen na podporu životně důležitějších zájmů USA (pozn. překladatele – aj. zemí prvního světa), například pro přístup k ropě, která může být spálena, aby americká ekonomika rostla (pozn. překladatele – aj. zemí prvního světa), aby lidé stále konzumovali, aby svět udrželi v ohřevu z globálního oteplování, aby udrželi ničení posledních divokých míst, z nichž svět může být schopen obnovy, pokud civilizace brzy sejde): Poté, co je E-bomba odpálena, a ničí lokální elektroniku, puls postupuje přes napájecí a telekomunikační infrastruktury. To podle článku “způsobuje, že teroristé nemusí své podomácku vyrobené bomby shazovat přesně na cíle, jež hodlají zničit. Přísně střežená místa, jako telefonní ústředny nebo elektrické rozvodny, lze napadnout přes jejich elektrické a telekomunikační přípojky.”

Tento článek je zakončen touto nadějnou poznámkou: “Když vyřadíte z provozu elektřinu, počítače a telekomunikace, zničíte základ moderní společnosti. V éře terorismu podporovaného ze zemí třetího světa může elektromagnetická bomba přinést výrazné vyrovnání sil.”

Poznámka: Autorem je Derrick Jensen. Jensen je plodný environmentální spisovatel a řečník. Jeho práce jsou zaměřeny na kritiku současného systému, průmyslu a nakonec civilizace samotné. Mimo toho, Jensen má také dobrou kritiku „zelených“ technologií a dalších rádobý řešení, o nichž říká, že nemají nic společného s environmentalismem, a uvěření těmto falešným řešením vede stejně tak ke zničení Země.

Proč naděje?

Je docela v módě, jakož i mezi anarchisty, výsměch k pojmu naděje, výslovně vyloučit jakoukoliv šanci na celkové vítězství nad nadvládou a útlakem. Desert (2011) sports má tuto vyhlídku na obalu: „V našich srdcích všichni víme, že svět nebude „zachráněn“, a opakují toto tvrzení ještě dvakrát na svých úvodních stránkách. Civilizace bude přetrvávat. Je na čase, aby se přiznalo, že „bitvy nelze vyhrát“. Tímto způsobem se vyhneme bídě z vyhoření a rozčarování, a všichni budeme mnohem šťastnější (!) Mexická skupina typu Unabomber – Individualidades teniendo a lo salvaje (ITS) – také zatvrdle prosazuje, že nepřijde žádná výhra. „Nedomníváme se, že je to možné“, hlásají opakovaně.

Ovšem je to možné. Samozřejmě, naše překonání nemoci civilizace není v žádném

případě zaručeno, avšak je jasné, že je to možné. Preferuji to, čemu Kierkegaard říká naděje: Je to „vášeň pro možné“. Více odvážně, co se stalo s „Poptávkou po nemožném“? V případě zamítnutí vítězství, nejsme na Konci hry.

Mohli bychom připomenout knihu „One-Dimensional Man“ Marcuse Herberta, již ohlásil zjevný konec radikálních možností, definitivní triumf konzumní nesvobody. Byl potěšen, že mu dokázali omyl v průběhu několika týdnů od vydání knihy v roce 1964 na začátku světového hnutí, které šokovalo svět. A jak nyní sám globální systém projevuje neúspěch na každé úrovni, projevuje sám, že nemá vůbec žádnou odpověď, vyvstává zde veškeré příležitosti, jež překonává hnutí 60. let.

Ale ne, netřeba říkat, že se z říkáváme jakékoli naděje, kterou bychom to mohli zdolat. Je dobře známé, že zdraví a zotavení z nemoci není vázáno na beznaděj, avšak její opak. Zvažte poslední román Serbia Danila Kiše „Žalm 44“ o mladé rodině z vůlí přežít a vydržet v Osvětimi, kde je vizualizace naděje „nutností“. Pro nás a veškerý život je situace vážná, ovšem nejsme v Osvětimi. A přesto pohrdáme nadějí?

Egoismus a nihilismus jsou zřejmě v módě mezi anarchisty, a doufám, že ti, kteří se tak identifikovali, nejsou bez naděje. Iluze ne, naděje ano. Zajímalo by mě, co máme, více nabídnou v případě řečnění, analýzy a inspirace – nebo jakkoliv se na to stále mnoho ptá.

Jsou zde egoisté, kteří se zdají být hlavně zamilovaní do jejich posvátných eg, kde se vše posuzuje podle toho, zda to slouží mně. Mezitím panující techno-kultura živý solipsismus, narcismus, a izolace více techno-závislých jsou její subjekty. Správně Max Stirner viděl přirozený svět jako mající hodnotu pouze ve vztahu k něčímú egu? Jak velký zájem má ryzí egoista na vzájemné pomoci, sociálních bojích či zániku společenství? Doporučuji Stirnerovo „The ego and its Own“ jako důležitou opravu výzvy kolektivismu a jeho různých podob, nicméně se přikláním k tomu souhlasit s arizonským anarchistou Danom Toddem, že Diogenes a cynici na západě a Chuang-tzu a někteří taoisti na Východě vykonali dokonce lepší práci ohledně toho o století napřed.

Nihilismus znamená, že do značné míry musí vše směřovat k důstojnému životu, aby byl možný? Jestliže ano, pak jsem nihilista. Je bezpečné říci, že nihi-lismus není doslova nic-smus, nebo že jeden nemůže být zároveň nihilista a anarchista. Pokud to znamená politiku zoufalství a beznaděje, ne díky. Francouzský filozof Jean-Francois Lyotard vrhl na slovo jiné světlo: „S megapolis, to, co západ realizuje a rozšiřuje, je nihilismus. Nazývá se to rozvoj.“ Existují nihilisté, kteří obsazují takové

institute a to, co je pohání?

V každém případě je zde více než anti-naděje. Toto připomínají dvě nové knihy. První „A-Z“ typ anti-civ Enrica Manicarda „Free from Civilization“, která je nabízena v libovolném jazyce (v originále Liberi dalla Civiltà) a druhá „The Anarchist Revelation: Being What we're Meant to Be“ od Paula Cedenece, nejméně pesimistická kniha, jíž, jak si vzpomínám, jsem mohl číst. Ta například odkazuje na myšlenku německého anarchisty Gustava Landauera, že „se nemusíme obávat, že počet těch, kteří odpovídají na volání, nebude dostatečný, když je kvalita jeho [anti-civ] obsahu za hranicí otázek.“ Přináší anarchistický odpor a zároveň ducha ve velmi rozsáhlé a výkonném příspěvku.

Strašné časy, ale, jak Oscar Wilde uvedl: „Všichni jsme v příkopě, ale někteří z nás se dívají ke hvězdám.“

Poznámka: John Zerzan je anarcho-primitivistický filozof, autor několika knih a je jedním z nejzajímavějších a významných současných myslitelů (přinejmenším v USA). Jako u všeho jiného v životě, abyste si plně vážili Zerzanova přínosu k epistemologii či filozofii civilizace, je potřebné číst jeho práce a slyšet jeho konference. Jeho přínos je ještě působivější v ohledech na procesy západní institucionalizace myšlení a komodifikace znalostí–totalitní kontext, jež netoleruje žádný problém (filozoficky nebo jinak), který by ohrožoval „západní způsob života“.

„Západní způsob života“ není ničím novým. Objevuje se s kolonizací a vyhlazování domorodých kultur a života v Americe. Již v 17. století si američtí spisovatele a politici ospravedlňovali zabíjení a vyhnanství původních lidských a nelidských populací vírou ve své „nezanedbatelné“ právo na „život, svobodu a hledání bohatství“, na úkor nucených prací a životů jiných lidí, svobody – postoj plně odhalil otroctví, feudalismus a nyní málo placenou práci, nucenou námezdní práci v pravděpodobné „post“ průmyslové ekonomice. Zerzan se vrací ke kořenům této logiky kulturního systému a praxe domestikace a zemědělství, tj. Civilizace, jejíž motor byl uveden do pohybu abstrakcí (jazykem) a symbolickým myšlením.

Zerzanovo webové stránky najdete na johnzerzan.net.

O PŘEŽITÍ

PŘEŽITÍ je brožura, která je složena z textů, které překládáme nebo sami píšeme. Její vydávání je sporadické, je udáváno tím kolik textů a kdy překládáme nebo píšeme.

Název této brožury je odvozen od situaci, v níž jsme. Žijeme v tomto živém světě, který nejen, že je systematicky ničen, ale přímo vymírá, a to za stále větší rychlosti rukou civilizace. Nicméně nesoustředujeme se pouze na environmentální, socio-environmentální problémy, ale také na sociální problémy, které se snažíme řešit na mnohem hlubších úrovních, jenž nám poskytuje anarchistická kritika civilizace.

Brožura, tak jako jiné, je volně šiřitelná. Pokud byste ji sami tiskli a chtěli za ni nějaký dobrovolný poplatek, prosíme používejte vše pro řešení environmentální krize, osvobození zvířat, sociální nespravedlnosti, apod. Nejlépe však na šíření anti-civ myšlenek, které podle nás pojímají komplexně všechny tyto problémy, a snaží se je napadnou na základní úrovni.

O nás

Říkejme si puntíčkovaní chrobáci

„...Jde o to, aby se lidské chápání a citění spíše posunulo k hranicím anarchistických myšlenek spojených s co největším odstraněním té techniky, která jakýmkoli způsobem může závažněji poškozovat životní prostředí. Jde o dlouhodobý proces, který je ale nutné v nejbližších chvílích zahájit. Je jedno, jestli si jeho nositelé budou říkat anarchisté, komunisté, primitivisté nebo třeba puntíčkovaní chrobáci...“ - John Zerzan

Čím jsme můžeme nazývat projektem, nebo můžeme být skupinou, nebo hnutím, nebo jsme jen jedinci, jimž se nelíbí stav životního prostředí a vztah k němu, stav a vztah společnosti, stav našich životů či vykořisťování nelidských zvířat. Myslíme si, že stejně jako nezáleží, jak si říkáme – anarchisté, komunisté, primitivisté nebo třeba puntíčkovaní chrobáci, nezáleží, jak uvedeme, čím jsme. I když Projekt by mohlo být správné slovo pro naši činnost.

Co zastáváme je anarchistická kritika civilizace. Znamená to, že naše kritika a odmítnutí nezahrnuje jen současný systém, ale naše pochopení, jak sociálních, socio-environmentálních či environmentálních problémů leží v samotné civilizaci, technologiích, zemědělství nebo domestikace.

Naše úsilí není poháněno ideologií, ale je řízeno zánikem a násilím, které představuje civilizace pro život na Zemi a lidi. Je poháněno hierarchiemi a represí, které pohánějí a udržují civilizaci, stejně jako je poháněno touhou po naší svobodě nejen bez moci a nadvlády kapitálu, ale nadvlády samotných technologiích, civilizace a domestikace.

Nejsme extrémisté, jsme radikální. Radikalismus pochází z latinského slova „radix, což znamená doslova kořen. Svým zaměřením je anticivilizační kritika považována za nejradikálnější kulturní kritiku, zatímco vyhledává kořeny ničení životního a hierarchických či parazitických politických, sociálních či socio-environmentálních vztahů, a snaží se je napadnout a odstranit na své základní úrovni.

*„Průmyslová společnost se
snaží zachránit životní
prostředí výměnou
technologií. To je jako
bychom chtěli zachránit
oběť před střelcem tím, že
mu vyměníme zbraň.“*

Puntíčkovaní chrobáci
[puntickovani-chrobaci\(AT\)riseup.net](mailto:puntickovani-chrobaci(AT)riseup.net)
puntickovanichrobaci.noblogs.org